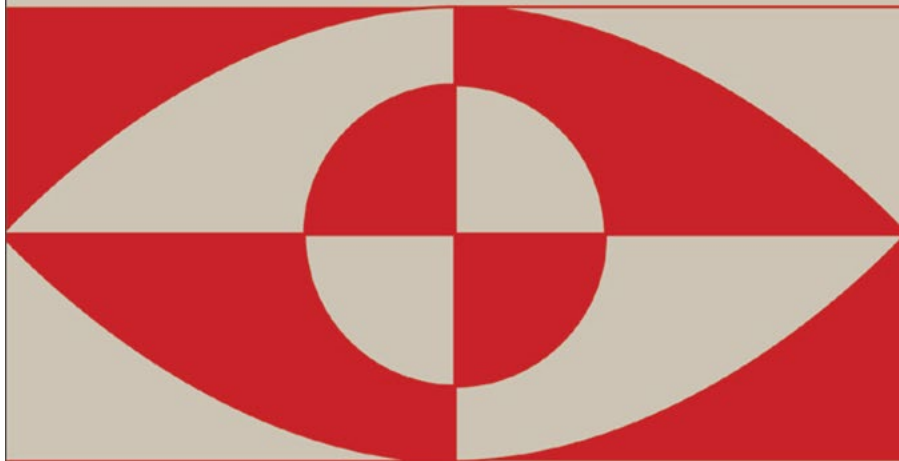
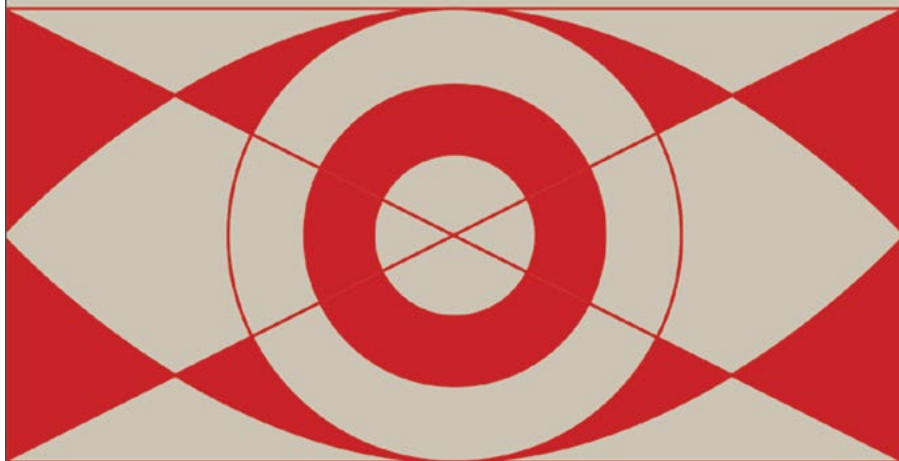

BOB SHAW

**JINÉ DNY
VIME OCI**

SCI-FI KLASIKA

PLUS

Jiné dny, jiné oči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Bob Shaw

Jiné dny, jiné oči – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

JINÉ DNY JINÉ OCI

SFK
SCI-FI
KLASIKA
PLUS

The image features a minimalist, high-contrast design. It is divided into three horizontal sections by two solid black lines. The top section contains a large, thick, black curved shape that starts from the left edge and curves towards the right. The middle section is a plain white space containing the text 'BOB SHAW' in a bold, black, sans-serif font. The bottom section contains a complex arrangement of black shapes: a large curved shape on the left, a smaller curved shape in the center, and a thick, curved shape on the right. A thin black line also curves across the bottom section, intersecting the other shapes.

BOB SHAW

PŘELOŽILA NIKA EXNEROVÁ

**JINÉ DNY
JINÉ OČI**

PLUS

Kapitola jedna

To druhé auto nejprve vypadalo jen jako krvavě červená tečka ve zmenšující se perspektivě silnice. I z té dálky a navzdory oslnivému světlu, které mu do levého oka pronikalo duhovkou ve tvaru klíčové dírky, však zvládl rozpoznat konkrétní model a rok výroby. Bylo to Stiletto ročník 1982. V nesmyslné předtuše sundal nohu z plynu a jeho vlastní auto začalo z původní devadesátimílové rychlosti zpomalovat. Přestože se to snažil provést co nejplynuleji, turbína ve volnoběhu roztrpčeně, mechanicky zaúpěla.

„Co se děje?“ Garrodova žena podle očekávání v mžiku zpozorněla.

„Nic.“

„Proč jsi ale zpomalil?“ Všechn svuj majetek, do kteréžto kategorie řadila i manžela, si Esther pečlivě střežila a její pevný lakovaný klobouk s širokou krepkou se začal pátravě otáčet kolem dokola jako nějaký satelit.

„Jen tak.“ Garrod se na protest proti jejímu výsledku usmál a pozoroval, jak se zatím Stiletto v čelním skle nafukuje. Vtom se protijedoucímu vozu náhle oranžově rozblikal levý blinkr. Garrod to už předem tušil a ověřil si, že na půl cesty

mezi auty odbočuje z hlavní silnice vedlejší. Dupnul na brzdu a jeho Turbo-Lincoln se s pneumatikami zakousnutými do vozovky zhoupl dopředu. Červené Stiletto se jim mezitím smýklo přes cestu a v oblaku šafránového prachu zmizelo na odbočce.

Garrod měl mlhavý dojem, že v bočním okénku sportovního auta zahlédl šokovanou a vyčítavou chlapeckou tvář s ústy roztaženými do tmavého kruhu.

„Proboha, viděl jsi to?“ Do Estheřiných uhlazených rysů se nakrátko promítly starosti. „No viděl jsi to?“

Jeho žena vyjádřila vztek za ně za oba, a sám Garrod tak dokázal zachovat klid. „To se vsaď, že jsem to viděl.“

„Kdybys býval nezpomalil, napálilo by to to pitomý děcko přímo do nás...“ S touhle myšlenkou se Esther odmlčela a pohlédla na něj. „Proč jsi vlastně zpomalil, Albane? Skoro jako bys věděl, co se stane.“

„Naučil jsem se klukům v červených sportácích nedůvěřovat, nic víc.“ Garrod se nenuceně zasmál, ale její otázka ho rozrušila víc, než kdyby bývala nic neřekla. Co ho přimělo ubrat v pravý čas plyn? Na jednu stranu se o poslední model Stiletta zajímal z dobrého důvodu – vždyť se jednalo o první sériový automobil vybavený zvláštním čelním sklem, které se vyrábělo v jeho vlastní továrně z materiálu zvaného Thermgard. To ovšem nevysvětlovalo onen pocit chladu, který se mu usadil v podvědomí, jako by snad spatřil cosi strašlivého a vzpomínku na to rázem vymazal.

„Já tušila, že jsme měli letět tím speciálním letadlem,“ prohlásila Esther.

„Taky sis ale během cesty chtěla udělat menší dovolenou.“

„Já vím, jenže jsem nečekala...“

„Tamhle už je to letiště,“ přerušil ji Garrod, když se nalevo objevil vysoký drátěný plot. „Stihli jsme to.“

Esther zdráhavě přikývla, opřela se a pozorovala značky na ranveji, které se objevovaly za míhajícími se sloupky. Zrovna slavili druhé výročí svatby a Garrod se nemohl zbavit podezření, že se Esther moc nelíbí, kolik času musejí zrovna dneska trávit pracovní schůzkou. S tím však nemohl nic dělat – přestože mu peníze její rodiny zachránily firmu před krachem. Spojené státy byly v civilní nadzvukové dopravě katastrofálně pozadu, ale již zanedlouho měla být do provozu uvedena Aurora dosahující rychlosti Mach 4 – právě v momentě, kdy nadzvukové letouny jiných států začaly vykazovat první známky opotřebení – a i on, Alban Garrod, na tom měl zásluhu. Proč je pro něj tak důležité zúčastnit se prvního veřejného letu Aurory, přesně říct nedokázal. S jistotou však věděl, že mu nic nezabrání být u toho, až se onen titanový orel vznese do vzduchu a díky očím, jež mu dal, si bude hledat cestu vzhůru.

Za pět minut dojeli k hlavní bráně letiště společnosti United Aircraft Constructors. U ní stál voják v nažehlené uniformě krémové barvy a Garrod se mu prokázal speciální pozvánkou pro dodavatele. Muž zasalutoval a mávnutím ruky je pustil dál. Potom pomalu vyrazili přeplněným komplexem správních budov. Jasně barevné ukazatele zářily v ranním slunci a vytvářely atmosféru jako na pouti. Všude kam se podíval, viděl dlouhonohá sličná děvčata v uniformách aerolinek, jež si Auroru předobjednaly.

Esther mu majetnický položila ruku na stehno. „Rozkošné,

že? Už začínám chápat, proč jsi byl tak pevně rozhodnutý sem jet.“

„Bez tebe bych nejel,“ zalhal Garrod. Aby dodal svým slovům váhu, stiskl své ženě koleno a okamžitě ucítil, jak jí ztuhly svaly.

„Koukej, Albane, podívej!“ zvolala vysokým hlasem. „To je určitě Aurora. Proč jsi mi neřekl, že je tak nádherná?“

Garrod zavadil pohledem o obrovský stříbřitý tvar – o ten vnímavý, futuristický a zároveň prehistorický, matematicky dokonalý organismus – a pocítil záchvěv pýchy. Nečekal, že Esther Auroru ocení, a oči ho pálily uspokojením. Znenadání byl naprosto šťastný – a incident s červeným Stilettem náhle tak banální, že ani nestál za slovo. Jiný voják jim mávnutím naznačil, aby zaparkovali na malém parkovišti, jež bylo pomocí přenosných sloupků a různobarevných provazů vytyčeno přímo pro dodavatele na kraji letiště. Garrod vystoupil z auta a s úmyslem naplnit si plíce pastelovými odstíny rána se zhluboka nadechl. Vzduch hřál a byl prosycen opojnými kerosinovými výpari.

Esther nadále uchváceně hleděla na Auroru, jež se rýsovala za střechou velkého červeno-bílého stanu. „Ta okna vypadají tak malinká.“

„To je jen měřítkem. Však je to veliké letadlo. Jsme od něj přibližně čtyři sta yardů.“

„Stejně mi připadá, že působí trochu... krátkozrace. Jako pták, co mhouří oči, aby líp viděl.“

Garrod ji vzal za loket a vedl ke stanu. „Podstatné je, že je zrovna jako obyčejné letadlo má. Právě proto je náš Thermgard pro tenhle projekt tak zásadní – díky němu inženýři

nemuseli řešit tu váhu navíc a další komplikace spojené s tepelnými štíty, které používáme na dnes běžných nadzvukových letounech.“

„Vždyť já vás jen škádlím, velevážený pane Garrode.“ A když vešli do relativního stínu stanu, Esther mu laškovně ovinula obě ruce kolem levé paže a úsměv dodal jejímu jemnému, způsobnému obličejí nové rysy. Garrod v koutku mysli zaznamenal, že se jeho bohaté manželce opět podařilo udržet si před cizí skupinkou lidí, k níž zrovna přicházeli, pevnou a zřetelnou kontrolu nad svým majetkem, jenže na protesty teď neměl náladu. Narůstalo v něm vzrušení, neboť se k nim právě davem prodíral vysoký muž se stříbrozlatými vlasy a opáleným chlapeckým obličejem. Vernon Maguire, prezident United Aircraft Constructors.

„Těší mě, že jsi dorazil, Ale,“ pozdravil Maguire a uznale hleděl na Esther. „A tohle je, nemýlím-li se, dcerka Boyda Livingstona, že? Jak se daří vašemu otci, Esther?“

„Je zaneprázdněnější než kdy jindy – víte přece, jak je to s ním a prací.“ Esther si s Maguirem potřásla rukou.

„Zaslechl jsem, že přemýšlí o politice. Je pořád tak háklivý, co se týče hazardu?“

„Chce zlikvidovat každou dostihovou dráhu v zemi.“ Esther se usmála a Garrod s překvapením pocítil mírný nával zlosti. Esther nevěděla o leteckém průmyslu zhora nic, byla tu jen jako doprovod, a přesto Maguire nevěnoval pozornost nikomu jinému. Jedna bohatá vrána sedla k druhé.

„Pozdravujte ho ode mě.“ V Maguireově tváři, ani staré, ani mladé, se mihl teatrální výraz znepokojení. „A pročpak jste tatku vlastně nepřivedla, Esther?“

„Vůbec nás nenapadlo ho pozvat,“ odpověděla. „Jistě by se ovšem rád podíval na první let...“

„Tohle není první let,“ zapojil se Garrod přísněji, než zamýšlel. „Je to první veřejná letová ukázka.“

„Nebud' přece na ženušku tak tvrdý, Ale,“ zasmál se Maguire a lehce udeřil Garroda do ramene. „V případě tvých skel navíc vážně jde o první let.“

„Ano? Měl jsem dojem, že Thermgard namontovali už minulý týden.“

„Takový byl plán, Ale, jenže jsme s testováním v nízkých rychlostech pokračovali tak svižně, že nám vůbec nezbyl čas zařadit výměnu skel do programu.“

„To jsem netušil,“ řekl Garrod. Z nevysvětlitelného důvodu si vybavil ono červené Stiletto a polekaný, vyčítavý výraz jeho řidiče. „Takže má čelní skla poletít úplně poprvé?“

„Přesně to jsem právě řekl. Namontovali jsme je včera v noci, a když půjde všechno hladce, překročí Aurora rychlost zvuku už v pátek. Račte si oba nabídnout něco k pití a posaďte se venku. Já budu muset jít.“ Maguire se krátce usmál a vzdálil se.

Garrod tedy oslovil hostesku a objednal Esther pomerančový džus a sobě vodku s tonikem. Skleničky si vzali ven, kde již stály v řadách židle s výhledem na letiště. Když vyšli na jasné světlo, projela Garrodovi levým okem ostrá bolest, neboť bylo vlivem částečné iridektomie, již podstoupil v dětství, zvláště citlivé na prudký jas. Aby očím ulevil, nasadil si na nos polarizační brýle. Skupiny žen a mužů tu na židlích sledovaly ruch panující kolem ohromného kolosu, jenž budil respekt – Aurory. Pod letadlem se mačkaly vozy letištní

obsluhy a technici v bílých kombinézách se pohybovali po schodech vedoucích do jeho trupu.

Garrod si usrkl ze svého nápoje. Byl studený a jeho ryzí chuť doplňovala mírná štiplavost, jež byla známkou vysokého obsahu alkoholu. Na delší popíjení bylo ještě poměrně brzo, obzvláště vzhledem k tomu, že jedna sklenička po ránu měla stejný účinek jako tři večer. Přesto došel k rozhodnutí, že menší výjimku z pravidel si daná příležitost žádá. Během třiceti minut, jež uplynuly, než byla Aurora připravená vzlétnout, do sebe rychle a nenápadně hodil tři vodky s tonikem, které mu zpřístupnily nablýskaný, uvolněný a optimistický svět, v němž nádherní lidé upíjeli plameny slunce z dutých diamantů. Zástupci nejvyššího vedení a ostatních dodavatelských firem jeden po druhém bodře přicházeli a zase odcházeli a nakrátko se objevil i Wayne Renfrew, hlavní zkušební pilot UAC, jenž musel skleničku s nacvičeným posmutnělým úsměvem odmítnout.

Renfrew byl tuctový malý muž s narudlým nosem a řídnoucím ježkem na hlavě. Kolem sebe však šířil auru zahloubaného člověka s dokonalým sebeovládáním, což bylo pro okolí upomínkou, že právě on byl vyvolen, aby naučil experimentální prototyp stroje v hodnotě dvou miliard dolarů létat jako letadlo. Garrod pocítil zvláštní potěšení, když se o něm Renfrew jmenovitě zmínil, aby vypíchl, jak zásadní význam měla pro celý projekt thermgardová skla, a zatímco nevysoký pilot vzpřímeně kráčel k bílému džípu, jenž ho následně převezl pár set yardů k letounu, sledoval ho Garrod s povděkem v očích.

„Haló, pamatuješ se na mě?“ prohlásila Esther žárlivě. „Nemám sice řídit letadlo, ale zato jsem dobrá kuchařka.“

Garrod se otočil na svou ženu a přitom přemýšlel, zda se jí podařilo sdělit přesně to, co zamýšlela. Upřela na něj hnědé oči s takovou rozhodností, jako by se na něj chystala vystřelit, a on pochopil, že právě v den druhého výročí jejich svatby na důležité obchodně-společenské události a jen proto, že se jeho pozornost na pár minut zatoulala někam jinam, ho nařkla z toho, že má sklony k homosexualitě. Danou skutečnost si zapsal do paměti a vzápětí Esther věnoval svůj nejlepší úsměv.

„Drahoušku,“ pronesl vřelým tónem, „já ti dojdu pro další skleničku.“

Obměkčená Esther mu úsměv okamžitě opětovala. „Tentokrát bych si dala martini.“

Sám jí ho z baru donesl, a zrovna když ho pokládal na stůl, ozvalo se z Aurořiných motorů hluboké kvílení, jež bylo během několika vteřin pohlceno burácením tak silným, že se třásla země. Zážeh byl u konce. Hladina zvuku zůstala několik dalších nekonečných minut beze změny, potom vystoupala, když se letadlo dalo do pohybu, a jakmile se Aurora rozjela k hlavní ranveji a trysky se na okamžik natočily směrem ke stanu, stal se hluk téměř nesnesitelným. Zvuk Garrodovi rezonoval v hrudní dutině. Pocítil cosi, co se podobalo zvířecí panice – a vtom se letoun opět otočil a rozhostilo se relativní ticho.

Esther si sundala ruce z uší. „To je ale napínavé, co?“

Garrod přikývl, aniž odvrátil od Aurory zrak. Blyštivá titanová konstrukce se plazila do dále na svém protáhlém podvozku – neohrabaně, jako poraněná můra –, a zatímco natáčela svou příď proti větru, odrážel se od ní sluneční svit.

S překvapivě malým zpožděním se rozjela po ranveji, nabrala rychlost a vzepjala se. Po zemi se za ní hnál vír prachu a Aurora konečně opravdu vzlétla, zatáhla klapky a další pomocná zařízení a stočila se na jih.

„Je nádherná, Ale,“ pravila Esther a chytla ho za paži. „Jsem ráda, že jsi mě vzal s sebou.“

Garrodovi se pýchou sevřelo hrdlo. Reproduktor za ním vydal kašlavý zvuk a hned nato se ozval mužský hlas, který se pustil do monotónního laického popisu Aurory. Mluvil nezúčastněně, zatímco se samotný letoun pomalu ztrácel v pulsující modři z dohledu, a na závěr dodal, že přestože ještě není možné převážet v Auroře cestující, UAC se pokusí hostům zážitek z letu přiblížit tak, že propojí reproduktory na zemi s komunikačními systémy pilota.

„Dobrý den, dámy a pánové,“ ozval se Renfrew jako na zavanou. „Aurora se nachází asi deset mil jižně od vás ve výšce čtyři tisíce stop. Právě se ji chystám stočit doleva a za necelé tři minuty budeme zpátky nad letištěm. Řídit tohle letadlo je jako sen a...“ Vtom se Renfrewův profesionální, ospalý hlas na chvíli vytratil, a když znovu promluvil, byl v něm cítit jistý zmatek.

„Zdá se, že dnes ráno reaguje řízení s drobným zpožděním, což je ale nejspíš způsobeno pomalou rychlostí v kombinaci s okolním horkým, řídkým vzduchem. Jak jsem říkal...“

Stan náhle zaplnil ukřivděný hlas Vernona Maguirea. „A tolik od našeho zkušebního pilota. Člověk mu dá prostor, aby udělal Auroře reklamu, a on místo toho hledá nedostatky v ovládní. K čertu s ním!“ Potom vyprskl smíchy a většina mužů kolem něj ho napodobila. Garrod se soustředěně

rozhlížel po jižní obloze a vtom Auroru spatřil. Zářila jako hvězda, planeta, jako malý měsíc, a nakonec se proměnila ve stříbrnou šipku. Proletěla kousek východně od letiště ve výšce asi tisíc stop, malou rychlostí a se zvednutým nosem.

„Chystám se na další levotočivý obrat a potom proletím pomalu nad hlavní ranvejí, abych předvedl, jak skvěle se Aurora ovládá v tomto rozsahu letové obálky.“ Renfrewův hlas zněl opět naprosto normálně a klidně a Garrodovy obavy se rozplynuly. Sklopil oči k Esther a uviděl, že si pudruje nos.

Když si jeho pohledu všimla, udělala na něj obličej. „Děvče o sebe holt musí...“

V ten moment promluvil Renfrew z reproduktoru, veškerá ospalost byla ta tam. „Už to zase reaguje zpomaleně. Nelíbí se mi to, Joe. Přistávám na...“ Ozvalo se hlasité cvaknutí a spojení se přerušilo. Garrod zavřel oči a spatřil před sebou ono červené sportovní Stiletto, jak se řítí blíž a blíž.

„Nikam neprchejte, nejedná se o žádnou nouzovou situaci,“ ubezpečoval hosty Maguire. „Wayne Renfrew je nejlepší zkušební pilot v zemi a na tuhle pozici se vypracoval jen proto, že létá bezpečně a obezřetně. Chcete-li vidět dokonalé přistání – sledujte.“

Dav pod stanem utichl a Aurora tiše prořízla oblohu na severním konci letiště. Vysunula podvozek a klapky a změnila tvar. Srovnala se s ranvejí a začala klesat, rychle se propadala, nos měla zvednutý a podvozkem se nesměle natahovala k zemi, tak jak je to pro všechny vysokorychlostní letouny v posledních vteřinách letu obvyklé. Klesala dál do bíle se mihotající ranveje a Garrod najednou zjistil, že nemůže popadnout dech.

„Podrovnej to,“ zašeptal muž opodál. „Proboha, Wayne, podrovnej to!“

Aurora dál klesala stále stejnou rychlostí, narazila do ranveje a podivně sebou smýkla zpátky na oblohu. Vteřinu jako by visela ve vzduchu a pak se jedno její křídlo propadlo. Podvozek na nakloněné straně se při opětovném setkání s betonem zhroutil a pak už bylo na zemi celé letadlo, valilo se, klouzalo a kroutilo. Přes skřípění kovu se ozvalo několik ran od výbušných šroubů, Aurora shodila křídla naplněná smrtícím množstvím paliva a její trup se začal sunout a plazit dopředu jako oštěp po zamrzlém jezeře. Křídla s třepetáním vyrazila každé jiným směrem, vznesla se do vzduchu a jedno z nich v gejzíru ohně a černého kouře explodovalo. Trup kolem sebe rozstříkoval spršky rozžhaveného kovu a pokračoval v pohybu ještě další půl míli, než přišel o všechnu kinetickou energii a neochotně se zastavil.

Následovala chvilka ticha.

Naprostého klidu.

V dálce se z opačné strany letiště rozezvučely sirény a Garrod se znovu posadil. Před očima se mu mihla tvář onoho kluka z červeného Stiletta – šokovaná a vyčítavá.

Potom stáhl svou ženu na sedadlo vedle sebe. „To jsem udělal já,“ oznámil vyrovnaným, konverzačním tónem. „Já to letadlo zničil.“

Kapitola dvě

Leygrafova počítačová kancelář sídlila v menším bloku kanceláří v jedné ze starších obchodních budov v centru Portstonu. Garrod vešel do miniaturní recepce, přistoupil k popelavě bledé, nesmlouvavě se tvářící ženě za přepážkou a podal jí svou vizitku.

„Rád bych se na pár minut zastavil za panem Leygrafem.“

Recepční se omluvně usmála. „Nezlobte se, pan Leygraf má jednání, a pokud nemáte domluvenou schůzku...“

Garrod jí úsměv opětoval a podíval se na hodinky. „Je přesně jedna minuta po čtvrté. Mám pravdu?“

„Mmm... ano.“

„Což znamená, že Carl Leygraf sedí právě teď sám u sebe v kanceláři a dopřává si svou první dnešní skleničku. Whisky se spoustou sody a ledu ve vysoké sklenici a já bych si dal zrovna něco takového. Prosím povězte mu, že jsem tady.“

Po krátkém zaváhání promluvila recepční do interkomu. O pár vteřin později se ze své kanceláře vynořil Leygraf s orosenou sklenkou v ruce. Byl to štíhlý, nedbale oblečený a předčasně plešatý muž s ustaranými šedivými očima.

„Pojď dál, Ale,“ řekl. „Přišel jsi akorát na skleničku.“

„Já vím.“ Garrod vstoupil do Leygrafovy kanceláře, stříbřité místnosti, v níž dekorativní úlohu plnily složité matematické modely z drátů a strun. „Celkem bych se napil. Auto mi chćiplo dva bloky odsud, tak jsem ho tam musel nechat a dojít po svých. Vyznáš se trochu v turbínových motorech?“

„Nevyznám, ale když mi popíšeš, v čem je problém, třeba něco vymyslím.“

Garrod zakroutil hlavou. Měl Leygrafa rád mimo jiné i proto, že byl ochotný zajímat se o jakoukoli záležitost pod sluncem a pobavit se o ní. „Proto jsem za tebou nepřišel.“

„Ne? Pro tebe vodku s tonikem, že?“

„Přesně tak, díky, ne moc silnou.“

Leygraf nápoj namíchal a donesl ho Garrodovi ke stolu. „Pořád si děláš hlavu s těmi Stiletty?“

Garrod přikývl, dlouze se napil a teprve potom promluvil. „Mám pro tebe pár nových informací.“

„Jakých?“

„Asi ses doslechl o té nehodě Aurory předevěčím?“

„Jestli jsem se o ní doslechl?! Už dva dny neposlouchám nic jiného, kamaráde. Moje manželka si loni na mou radu koupila nějaké nové akcie UAC a teď mě bez ustání...“ Leygraf se odmlčel a přiložil si sklenku ke rtům. „Co myslíš těmi novými informacemi?“

„V Auroře byla čelní skla z Thermgardu.“

„Já přeci věděl, že máš ten kontrakt ty, Ale. A to letadlo už po obloze určitě pár měsíců létá.“

„Jenže ne s mými skly. V UAC chtěli co nejdřív dokončit nízkorychlostní zkušební program, a tak Auroru chvíli nechali létat s běžnými.“ Garrod zíral do skleničky, v níž po le-

dových kostkách stékaly miniaturní jiskřivé potůčky studené tekutiny. „Úterní let byl první s Thermgardem.“

„Shoda okolností!“ odfrkl Leygraf rozhodně. „Co si to tu pokoušíš hodit na krk, Ale?“

„Ty sám jsi s tím za mnou přišel, Carle, vzpomínáš?“

„Jasně že jo – ale zároveň jsem ti řekl, že z toho vylezla celá řada bizarních údajů. Když analyzuješ něco tak složitého, jako jsou požadavky na jízdu po městě, nutně narazíš na milion statistických podivností...“

„Cestou na McPhersonovo letiště to do nás s Esther málem napálilo Stiletto, co zrovna zatáčelo doleva.“

„Kazíš mi mou nejlepší dnešní skleničku,“ prohlásil Leygraf dotčeně a odstrčil ji pryč. „Zkus se na to celé podívat z jiného úhlu – jak by mohl nový typ čelního skla způsobovat nehody? Ksakra, Ale, řekni mi jak?“

Garrod pokrčil rameny, na okamžik se zaměřil na jeden z matematických modelů a pokoušel se vymyslet, jakou rovnicí zobrazuje. „Vypěstoval jsem nový druh krystalu. Pevnější než veškeré známé sklo. Vzhledem k tomu, že odráží záření v prakticky každé vlnové délce, neměl by být vlastně ani průhledný. Pronikne přes něj jen viditelná část spektra. Žádné teplo. A tak jsem si dal patentovat nejlepší materiál na čelní skla na světě.“ Mluvil zamyšleně a v duchu pořád klouzal po křivkách a generátorech onoho modelu.

„Co když ale propouští i nějaký jiný typ záření, a třeba ho dokonce dokáže zesílit či koncentrovat? Nějaké záření, o kterém nevíme.“

„Něco, co mění dobré řidiče a piloty ve špatné?“ Leygraf, který evidentně zapomněl, že se své skleničky před okamžikem

zřekl, po ní náhle sáhl a vypil ji do dna. „A vyraší jim přitom zároveň po celém obličejí chlupy a narostou takovéhle zuby?“ Klouby na rukou si strčil do pusy a zahýbal zahnutými prsty.

Garrod se vděčně zasmál. „Vůbec mi nepřipomínej, jak šíleně to zní. Prostě se nad tím jen snažím přemýšlet jinak. Pokud se dobře pamatuju, kdysi jsem četl o nějaké silnici ve Francii, kde se pořád bouralo, a nikdo nevěděl proč, protože to byl takový ten typicky rovný a široký úsek lemovaný topoly. Nakonec se ukázalo, že za to může vzdálenost mezi jednotlivými stromy – když totiž člověk jel maximální povolenou rychlostí, slunce mezi stromy problikávalo frekvencí deset hertzů za sekundu.“

„A tím chceš říct...?“ Leygraf se tvářil nechápavě. „Už to mám – mozkové alfa vlny. Hypnóza.“

„Přesně. A taky epilepsie. Věděl jsi, že pro epileptika není bezpečné ladit televizi, na které běhají ty pomalu se vlnící blikající pruhy?“

Leygraf zakroutil hlavou. „To jsou dva naprosto odlišné jevy, Ale.“

„Možná že ne. Co když Thermgard osciluje? Co když pulsuje?“

„Tím se ale nevysvětluje, proč v tomhle případě hraje takovou roli směr odbočení. Podle šetření naší společnosti došlo ke všem nehodám Stiletta téměř výhradně při odbočování vlevo. Podle mě je podezřelá geometrie řízení.“

„Není,“ řekl Garrod rozhodně. „Já ty předběžné zprávy četl.“

„Aurora se při té nehodě pochopitelně taky otáčela.“ Leygrafovy šedé oči se mírně rozšířily. „Dalo by se přeci říct, že se letadlo při přistání ve vertikální rovině otáčí, ne?“

„Ano, říká se tomu podrovnání – jenže v tomhle případě ho Renfrew neprovedl včas. Málem navedl Auroru přímo do země.“

Leygraf vyskočil na nohy. „Začal se otáčet moc pozdě! A přesně to se děje řidičům Stiletta. Podceňují čas potřebný k překonání opačného směru vozovky. To je ono, Ale.“

Srdce začalo Garrodovi plnit hrud' jako polštář. „Co?“

„To je tvůj společný jmenovatel.“

„A co to pro nás konkrétně znamená?“

„Nic moc – jen to potvrzuje tvoje nové poznatky. Já sám se ale pomalu začínám přiklánět k tvé myšlence, že má Thermgard vliv na světlo, které jím prochází – co když například mění jeho vlnovou délku a to způsobuje ty problémy? Řidiči nebo pilotovi se udělá špatně a nejspíš...“

Garrod zavrtěl hlavou. „V takovém případě by přes Thermgard nebyly vidět reálné barvy. A čelní skla musí splňovat celou řadu norem.“

„Něco ale reakce řidičů zpomalovat musí,“ uvažoval Leygraf. „Koukej, Ale, ty tady pracuješ se dvěma faktory. Máš tu samotné světlo – které je neměnné – a potom tu máš člověka...“

„Už nemluv. Už víc neříkej!“ Garrod sevřel opěrky židle, protože mu přišlo, jako by se pod ním začala strmě naklánět podlaha. Na čele a na tvářích ucítil chladné mravenčení, a když se pokusil onu myšlenku, která ho právě napadla, zformulovat, bylo pro něj najednou příliš těžké překlenout propast mezi představou a slovy.

O dvě hodiny později, po náročné jízdě v dopravní špičce, dorazili oba muži společně ke krémové budově, v níž sídlí-

lo výzkumné a administrativní centrum společnosti Garrod Transparencies Inc. Byl příjemný říjnový večer a vzduch byl hutný a jemný, nostalgický. Z parkoviště dohlédli až ke vzdálenému tenisovému kurtu: byl posazený mezi stromy, připomínal drahokam a bílé postavičky na něm hrály dost možná poslední hru sezony.

„Přesně tohle bych měl teď dělat,“ pronesl Leygraf zatrpkle cestou k hlavnímu vchodu. „Musíš s tím, proč jsi mě sem dotáhl, dělat takové tajnosti?“

„Nedělám s tím žádné tajnosti.“ Garrod cítil, jak opatrně našlapuje – jako člověk, který nedůvěřuje svým nohám. „Jen tě nechci nijak ovlivňovat. Za moment ti něco ukážu a ty musíš vysvětlit, co to znamená.“

Když vstoupili dovnitř, vyjeli výtahem do Garrodovy kanceláře v druhém patře. Budova působila opuštěně, ale na chodbě je přivítal podsaditý muž, který měl v náprsní kapse místo plnicích per šroubováky.

„Nazdar, Vinci,“ pozdravil Garrod. „Dostal jsi mou zprávu?“

Vince přikývl. „Dostal, ale nerozuměl jsem jí. Vážně jsi chtěl nepájivé pole se dvěma lampami? A k tomu otočný přepínač?“

„Přesně tak.“ Garrod poplácal Vince po rameni jako omluvu za to, že mu záhadu nevysvětlil, a odebral se do své pracovny. Ta byla čímsi mezi kanceláří ředitele a projektantským pracovištěm a kreslicí stůl se zde dělil o čestné místo s velkým a neuklizeným stolem na psaní.

Leygraf ukázal prstem na tabuli, jež zabírala celou jednu stěnu. „Ty tohle vážně používáš? Já myslel, že jsou k vidění jen ve starých filmech.“

„Pomáhá mi to přemýšlet. Když je na ní nějaký problém, mám ho před očima a můžu na něm pracovat bez ohledu na to, co se děje kolem,“ odpověděl Garrod pomalu a přitom kontroloval ono improvizované zařízení u sebe na stole. Skládalo se z dřevotřískové základny opatřené dvěma lampami a vícerychlostním otočným přepínačem. To vše bylo propojené izolovaným drátem a připojené k zástrčce. *Jednoho dne*, pomyslel si a udivilo ho, že to v něm nevzbuzuje žádné emoce, *se budou přírodovědná muzea po celém světě o tuble bromádku šrotu přetahovat*. Potom zapojil kabel do zásuvky, pohnul přepínačem a lampy začaly svorně blikat. Když jím ještě trochu pootočil, nastavil frekvenci blikání tak, aby se lampy vždy přibližně na vteřinu rozsvítily a asi na vteřinu zhasly.

„Úplně jako na Times Square,“ poznamenal Leygraf a hlasitě si odfrknul, aby vynikl jeho sarkasmus.

Garrod ho chytil za rameno a přitáhl blíž ke stolu. „Vidíš tady ten okruh, který tu máme? Dvě lampy a přepínač zapojené v sérii.“

„Můj počítačový kurz na CalTechu tuhle látku sice nepokrýval, ale asi tuším, o co se jedná. Dokonce mi připadá, že jak tuhle pokročilou technologii vstřebávám, zvětšuje se mi mozek.“

„Já chtěl mít jen jistotu, že chápeš...“

„Proboha, Ale.“ Leygrafa začínala opouštět trpělivost. „Co je na tom k chápání?“

„Jen tohle.“ Garrod otevřel skříňku a vyndal z ní cosi, co vypadalo jako kus běžného, třebaže poměrně silného skla. „Thermgard.“

Donesl ho ke stolu, kde harmonicky poblikávaly lampy a umístil ho na výšku před nepájivé pole tak, aby skrz něj bylo vidět jen na jedno ze světél.

„Jak se chovají lampy teď?“ Sám Garrod si pohled na ně odpustil.

„Jak by se měly chovat, Ale? Neudělal jsi nic, co by... Pro-krista!“

„Přesně tak.“ Garrod se nahnul do strany a podíval se na světla z přibližně stejného úhlu jako Leygraf. Lampa za sklem nadále blikala stejnou frekvencí – avšak druhá lampa už ne. Jakmile sklo odstranil, blikání se opět sjednotilo. A když ho vrátil na místo, nedokázaly spolu lampy držet krok.

„Tomu bych neuvěřil,“ pronesl Leygraf.

Garrod přikývl. „Vzpomínáš, jak jsem říkal, že Thermgard vůbec nemá být průhledný? Vypadá to, že i světlu dělá nakonec potíže jím projít – tak velké, že potřebuje přibližně vteřinu na to, aby v něm urazilo půl palce. Proto mají řidiči Stilet tolik nehod a ze stejného důvodu narazila Aurora málem do země – nebyli synchronizováni se svým okolím, Carle.“

„Viděli svět takový, jaký byl o vteřinu dřív!“

„Čím to ale je, že se to projevuje v tak velké míře zrovna při odbočování?“

„Stává se to i v jiných situacích. Řidiči například neodhadnou vzdálenost, a dost možná tak dochází k menším kolizím mezi auty jedoucími za sebou. V těchto případech se ale jedná o nízké relativní rychlosti a žádné velké škody nevzniknou. Teprve tehdy, když řidič špatně načasuje odbočení, při němž musí zkrřížit cestu protijedoucím automobilům – a je vážně s podivem, Carle, jak vlastně dokážeme v takových momen-

tech jednat ve zlomku vteřiny –, se pohybujeme v relativních rychlostech tak vysokých, že jsou následky katastrofální.“

„A co zahýbání za roh?“

„To se děje pomaleji a roh se proti tobě neřítí šedesáti mílemi za hodinu. Navíc je pravděpodobné, že v takové situaci řidič instinktivně kompenzuje odchylku výhledem z bočního okénka na chodník. Při odbočování přes protější stranu silnice ale upírá zrak výhradně přes čelní sklo na protijedoucí auto – a jeho oči dostávají chybné informace.“

Leygraf si promnul bradu. „A tohle všechno platí, předpokládám, i pro létání?“

„Ano. Při přímém letu by takhle odchylka nic moc neznamenala – zvláště když měla Aurora celou oblohu jen pro sebe – jenže při otáčení se tenhle jev zesiluje.“

„Jak to?“

„Obyčejná trigonometrie. Je-li pilot nasměřovaný na sto mil vzdálený vrchol hory a provede třeba jen dvoustupňovou otočku, měla by se daná hora vychýlit z kurzu o... o... Notak, Carle, ty jsi tady matematik.“

„Ehmm... o tři až čtyři míle.“

„Takovéhle věci jsou pro pilota velmi citlivým ukazatelem toho, jak dobře – nebo špatně – letadlo zatáčí. No a stejnou roli hrajou samozřejmě během přistání při podrovnávání, tedy v momentě, kdy je letadlo jen pár stop nad zemí a pořád ještě letí rychlostí nějakých dvě stě mil za hodinu...“

Leygraf se na chvíli zamyslel. „Z tohohle materiálu by se mohlo vyklubat něco naprosto parádního, kdyby se ti to podařilo ještě trochu rozvinout. Myslíš, že bys dokázal prodloužit ten posun natolik, aby byl jasně patrný?“

„Přesně na to se chystám,“ odpověděl Garrod na Leygrafovu otázku.

„Tak na tomhle jsi celé ty týdny pracoval?“ Esther Garrodová pochybovačně hleděla na obdélníkový krystal, který jejímu muži zakrýval pravou ruku. „Vypadá to jako kus obyčejného skla.“

„Ale není.“ Garrod ten okamžik s dětinským potěšením protahoval. „Je to... pomalé sklo.“ Pokoušel se zjistit, co za výraz se to jeho ženě zračí v té uhlazené, jako diamant symetrické tváři, a odmítal připustit, že by to mohla být nenávisť.

„Tak pomalé sklo. Kéž bych pochopila, co se ti to stalo, Albane. Do telefonu jsi říkal, že mi přineseš kus skla silný dva miliony mil.“

„Jenže tohle sklo je dva miliony mil silné – tedy alespoň pokud jde o světelné paprsky.“ Garrod si uvědomil, že zvolil špatný přístup, ale nedokázal se rozhodnout, jak ho změnit. „Taky by se dalo říct, že je silné skoro jedenáct světelných sekund.“

Esther nehlasně pohnula rty a obrátila se k oknu, za nímž stál osamělý buk a zářil v pozdním slunci jako plamen.

„Koukej, Esther,“ vybídl ji Garrod naléhavě. Potom krystal pevně sevřel levou rukou a pravačku z něj rychle sundal. Jakmile se na ni Esther podívala, vykřikla, neboť si všimla další, která se stále ještě nacházela za sklem.

„Promiň,“ řekl Garrod bezradně. „To byla ode mě hloupost. Neuvědomil jsem si, jaké to napoprvé je.“

Esther nadále upírala zrak na sklo. Ruka v něm po chvilce ožila, mihla se do strany a přestala existovat. „Co jsi udělal?“

„Nic, drahoušku. Prostě jsem jen držel ruku za sklem tak

dlouho, dokud její obraz, nebo lépe řečeno světlo, které se od ní odráží, neprošlo skrz. Tohle je totiž zvláštní druh skla, kterým světlo pronikne za jedenáct vteřin, takže v něm moje ruka byla vidět ještě jedenáct vteřin potom, co jsem ji dal pryč. Není na tom nic děsivého.“

Esther zavrtěla hlavou. „Mně se to nelíbí.“

Garrod pocítil, že se ho zmocňuje zoufalství. „Esther, budeš první žena v historii celé lidské rasy, která uvidí svou tvář takovou, jaká doopravdy je. Prosím podívej se sem do skla,“ řekl a dal jí obdélníkový krystal před obličej.

„To je pitomost. V zrcadle jsem se viděla snad...“

„Není to pitomost – zkus to a uvidíš. To, že žádná žena ještě nikdy skutečně neviděla svůj obličej, jsem řekl proto, že zrcadlo převrací strany. Kdybys měla na levé tváři znamínko, žena v zrcadle před tebou by ho měla na pravé. Jenže s pomalým sklem...“

Garrod krystal otočil a Esther se najednou dívala sama sobě do očí. Její obraz pohyboval celých jedenáct vteřin nehlasně ústy – světlo mezitím prošlo krystalickou strukturou materiálu – a pak se vypařil. Garrod čekal, co Esther řekne.

Ta se slabě usmála. „A tohle mě má uchvátit?“

„Popravdě ano.“

„Tak to mě mrzí, Albane.“ Přistoupila zpátky k oknu a zírala ven na panoramata svažujících se trávníků. Garrod si při pohledu na její siluetu všiml, jak jí paže visí daleko od těla a mírně se ohýbají v loktech. Z hodin antropologie si vybavil, že se jedná o běžný rys, kterým se ženy odlišují od mužů – těm paže obvykle visí rovně. V jeho očích to však Estheřině podsadité figuře dodalo na asertivitě. Cítil z ní napětí, jak si

chtěla vynutit kontrolu. Blednoucího Garroda zaplavil chladný hněv, který postupně začínal vřít.

„Aha, tak mrzí,“ vyštěknul. „Mě to mrzí – mrzí mě, že si nedokážeš představit, co pro nás a pro zbytek světa bude tenhle materiál jednou znamenat, až se jeho potenciál plně rozvine.“

Esther se k němu otočila čelem. „Jsme oba unavení, tak jsem to dneska večer nechtěla vytahovat, ale když už ses k tomu teda dostal...“

„Ano?“

„Minulý týden jsem mluvila s Mawsonem z účetního, který tvrdil, že podle tvých plánů mají náklady na výzkum a vývoj toho tvého... pomalého skla přesáhnout milion dolarů.“ Smutně se na něj usmála. „Určitě sis spočítal, že to je naprosto absurdní.“

„To netuším proč.“

„To netuším proč,“ zopakovala pohrdavě. „Ty nechápeš, že žádnéj salonní trik za takový prachy nestojí?“

„Je mi tě vážně líto, Esther.“

„Nemusí.“ Potom vytasila trumf, s nímž se během jejich dva roky trvajícího manželství hrálo již mnohokrát – dosud ho však nikdy nevyložila na stůl. Hlubším, zvučným hlasem pronesla: „Obávám se, že ti nemohu dovolit tátovy peníze takhle rozhazovat.“

Garrod se zhluboka nadechl. Této chvíli se děsil celé dny. A teď, když přišla, mu onen chystaný dramatický výjev přinášel zvláštní potěšení. „Mluvila jsi s Mawsonem během posledních dvou dnů?“

„Ne.“

„Tak to mu vyčíním za tebe – jako obchodní špion nestojí za nic.“

Esther náhle zbystřila a zvedla k němu oči. „O čem to mluvíš?“

„Mawson tě měl informovat, že jsem tento týden pronajal pár doplňkových patentů na Thermgard. Udělal jsem to samozřejmě tajně, ale měl to odhalit.“

„To je všechno? Poslyš, Albane, to, že se ti konečně povedlo vydělat si samostatně pár dolarů, neznamená...“

„Pět milionů,“ přerušil ji Garrod s úsměvem.

„Cože?“ Esther celá zbledla.

„Pět milionů. Dnes odpoledne jsem tvému otci splatil dluh.“ Garrod sledoval, jak manželce spadla čelist, a v duchu si poznamenal, že krásnější než právě takto udivenou, s otevřenými ústy a odhalenými bílými zuby, ji ještě neviděl. „Tvářil se skoro tak šokovaně jako ty.“

„To mě nepřekvapuje.“ V rozmíškách byla Esther přebornice, a tak změnila taktiku. „Nechápu, jak se ti z materiálu na čelní skla, která z něj nakonec nejdou vyrábět, povedlo vytřískat pět milionů, ale bez peněz od táty bys to nedokázal – nezapomeň, že ti poskytl nezajištěnou půjčku, navíc s minimálním úrokem. Džentlmen by mu dal možnost...“

„Nakoupit akcie? Nezlob se, Esther – Thermgard patří mně. Nikomu jinému.“

„Ničeho nedosáhneš,“ předpovídala. „Přijdeš o každý cent.“

„Myslíš?“ Garrod došel k oknu, zvedl před něj svůj obdélníkový krystal a pak se ráznými kroky přesunul do nejtěmnějšího koutu místnosti. Když se na Esther otočil, o kus ustoupila a zakryla si oči. V rukou svíral zlatorudé zapadající slunce, jehož skvostná záře je oba oslepovala.